

Марван Махул

НОВА ГАЗА

Нема још много дана
 Не оклевај у мајчиној утроби, сине, пожури, дођи
 Не што те чекам жељно
 Већ што је почео РАТ и бојим се да не видиш
 Своју земљу какву сам за тебе желео

Твоја земља није копно
 Ни море које је прорекло ово што нам се збива па УМРЛО
 Она је твој народ, дођи да га упознаш пре него
 Што га ПРОЈЕКТИЛ изобличи и примора ме да скупљам његове делове
 Да би ти знао да су они који су отишли били леви
 И невини
 И да су имали децу као ти која су их оставила бежећи од хладњаче
 За МРТВАЦЕ при сваком нападу да би се као сирочад поиграла
 На ужету за спасавање

Можда ми не поверујеш ако закасниш
 Па поверујеш да је то земља без народа и да ми
 Овде заиста нисмо ни били;
 Двапут смо се расули па онда устанак на своју срећу дизали
 Седамдесет и пет година
 А кад срећа однесе од нас свако добро
 Нада превари

Знам да је бреме за тебе тешко
 И да је брига од тебе већа, извини што сам ја
 Као газела на порођају што страхује од хијене да не вреба иза
 Грмља, дођи дакле брзо а онда трчи
 Далеко колико можеш
 Тако ме неће растргнути кајање

Јуче ме је изморилa зла слутња, рекох: ћути
 Шта има с мојим чедом, сином поветарца, шта има с њим олуја?
 Али ја сам се данас вратио; отац ти је варалица, не јунак
 Носим у торби хитну вест;
 БОМБАРДОВАЛИ СУ баптистичку БОЛНИЦУ у ГАЗИ
 И међу пет стотина жртава било је и дете

Дозива свог брата у кога је пола главе, очи отворене: „Бато!
Је л' ме видиш?”
Он га не види
Као што га не види свет заузет, тај који је
Два сата то критиковао и потом заспао да би заборавио њега
И његовог брата...
Шта сад да ти кажем?
Несрећа је сестра трагедије, свака гладна,
Незасита напада ме не би ли ми се
Уздрмала уста па да поиспадају из њих сви могући изрази
На ЛЕШЕВЕ.
У случају РАТА не ослањај се на песника
Он је спор као корњача
Узалуд се надмеће с масакром који јури као зец
А она пуже
Док он скаче од ЗЛОЧИНА до ЗЛОЧИНА сежући
До православне цркве коју ево БОМБАРДУЈУ сада наочиглед Бога који
Само што је дошао из цамије сравњене са земљом и нациљаше га
У за́брану Спаситеља, где је Спаситељ док је Отац наш
Који је на небесима у ствари авијација
Она је једина и нема судруга
Осим онога који дође авионом да нас гађа, а погађа
Од нас Скрушенога,
На крсту, сине мој
Од сада има довољно места за све пророке
Бог зна
А ти и они што су попут тебе у мајчиној утроби још невини
Не можете знати.

новембар 2023.

БОГ РЕВОЛУЦИЈЕ

Нећу више мир, ни земљу у којој живе две државе,
Боже! Врати ме у пустињу, молим те,
И избриши границе које су ме конзервирале и искривиле
У сећању лице природе.
Даруј ми уточиште;
Доста су ми камила и две урме – далеко
Од технологије – мој Боже! Да опстајем не да живим
Као они
Који срећу достојно мимоиђоше.

Мало ноћног разговора на старом поветарцу доста је
 Да заигра мој шатор а да не насрну туђини
 На то мало моје отаџбине.
 Боже мој!
 Даруј ми прашину
 Или празнину, немам ништа против
 Само да прелива мноме, ако допустиш.

Бога мог где год да је сад молим, помози ми,
 Укроти моју несрећу и обуздај
 Непријатеља мог, јер ја немам ништа више осим себе.

У прошлости,
 У тмини првотног похода бејаху зла,
 Ал' ја бејех добро, чак и кад су моји лопови гладовали,
 Све се променило; откад овај живот напустише наши животи
 Па постаде нужна луча паклена. Баџи је
 И зажежи петролеј, да зауставиш војни поход на мене, мој Боже...
 Баџи је... да живим како сам живео одувек;
 Избавим се од змије кад је сретнем,
 Не зато што сам на опрезу, него што је и змија сама неко
 Ко није суров према другом како је представише,
 Нити је у њој слика Сатане
 Каква је сад на телевизији у боји црног
 И политике.
 Покајаћу се, Господе, ако поновиш мој живот, али
 Врати ме на сами почетак да опробам срећу у
 Своме кушању, Боже
 Мој! Помози ми с мојим висинама у горкој долини
 Да се опет успнем ка својој слави.

У наше време два тима играју на ратном терену у окружењу
 И сваки беседи блиставим речима, али блиставе проповеди
 Су хемијски пројектили који ме нунају падајући ко зна одакле
 У бестидној жељи на своје интересне циљеве.

У мојој земљи
 Божији сунити су неких других шиити, крсташи
 Су Јевреји који седе неутрални
 А нема неутралних на коњима војним,
 На леђима ракетâ Америка свакодневно извози
 Своју савремену правду,
 Русија се противи! И црну ружу сади на бојним бродовима

Дуж обале истока светог а претрпаног кланицама.
Обе умешне у незнању које ме снашло
Над мојом кућом играју пингпонг, но
Ја сам судија на крају крајева, по мом мишљењу правде нема,
Осим што открих своју душу после смрти,
О миру, мир ти!
Боже мој!
Чему сва ова искушења?
Зар није довољно за моје спасење што сам признао грех?
Ако сам згрешио, пожури с мојом казном
Или ме баци у џунглу ако сам слуга побожни;
У џунгли је оно чега у нама нема,
Кад огладни звер једе звер, једног не два,
Немају религију и живе у миру кô што видиш,
Или, Боже, мислиш да лав из верских разлога убија газелу?
Боже мој!
Ко је мој Бог у граду?

У побуни злочинца против злочинца видим себе
Као да сам с друге планете;
Без ичег што је за или против мене,
Нисам изгладнео ни оштећен, као да
Нисам свој, не чезнем ни за ким
Јер носталгија је, као што видиш, пропаст племена
Самог од себе, повратак у напред,
Предводник у молитвама заосталости
Међу бомбашима самоубицама.

Боже мој!
Пружи ми коноп своје милости и узми ме на другу планету,
Не да на њој пробам да живим
Него да побегнем са земље која се упркос свим трагедијама
На њој
Окреће!
Као да нема пристојности и као да сам ја од тог окретања жив
Онесвешћен!

МОЈА ЗЕМЉА

Теби земљо моја
Непокорна жудња
Јер си кров ком припадам,

Теби се живот враћа изнова
 Исцељује упорне ране
 Оживљава живе закопане

Теби жеља неустрашивости
 И лоза великодушности
 Руке што граде напред свецело
 Теби чежња, мир са тобом
 Моја новорођена земљо

мај 2014.

ДА ВОЛИШ

Кад волиш, значи да идеш за пером
 А твоја сенка дахће: узми ме собом
 Полако као снег са неба пратиш га, ван себе, заборављаш
 Ко си био пре, своје најближе

Кад волиш, значи да си дете
 Које црта женску с вазе у прашини
 И да дрвеће не стоји мирно спрам тебе; води рачуна о теби,
 Чешља ти косу у правцу свитања, да те пренесе
 Као добру вест плодовима

Кад волиш, значи да видиш руке лептира
 Како плету твој живот изнова у тридесетој и да
 Игра у теби од радости
 Она што безброј срећа порађа

Кад волиш, значи да опет обраћаш пажњу на мале ствари,
 Да упознајеш своје срце док куца са
 Грудима као концерто почетака па затражиш помоћ
 Од усхићења

Кад волиш, значи да висиш без буке
 На изобиљу танкоћутности
 И да низ твоје образе клизи роса, па се будиш
 Из сна као јоргован у ком зора зелени
 Кад волиш, значи да си романтичан, убеђујеш долину
 Да је море пресушило и да ће
 постати река ако се улије у тебе.

И да учиш гору понизности пред твојом чувственом ледином,
Њу узвишеност, сестру височанства
И немогућег

Кад волиш, значи да си све млађи и да
Умире страх од смрти,
Јашеш на таласу, не да се спасиш него ради љуљања,
Миришеш
Што други не миришу... везу воде с водом;
Ситан шећер стварања

Кад волиш, значи да постоји нека вољена
И да си ти будала:
Да си љубоморан због ње на њу, планеш
Ако њена усна дотакне њену усну, постајеш,
Ако с њом поделиш њене усне, бог коме нема равног
На небесима пољубаца

септембар 2015.

ГДЕ ЈЕ МОЈА МАЈКА

Као јаје кад отпушта пиле
Тако су мајко твоје руке оставиле моје.
Ушао сам у воз тридесетих, старим
А воз је све мањи у очима твојим, и даљи.
На путу
Бриге су ме питале за име,
Рекох чекајте док сазнам ко сам постао,
Можда будем курир ваше поште
Свету у којем ме чека спознаја или
Можда и не будем.
На две деценије од тебе, мајко,
Ево ме сада, трагам за собом
Тамо где немам родитеља
Ни ко би ми помогло.
Што ме остави таоцем искушењима?
Јеси ли ме спремао за оно што је морало бити па ме предала
У непознато да ме измлати песницама?
Ко је рекао да сам сад јачи?
Јеси ме издала кад ми обећа да ћу сазрети,

Рекавши да ће ме време оснажити?
 Јеси ли се са мном нашалила?
 Ил нам је тесно постало гнездо што беше милостивије
 Од неба чије олује сломише моје крило?
 Кад сам ти оно дошао сав блатњав а ти ме ошамари као дете,
 Сећаш се тога?
 Сећаш се колико ритам твојих дланова на мојим образима беше делотворан
 И како се слагала са мном та свирка у њему и прала ме
 Необјашњива топлина у твојим рукама?
 Где су твоје руке сада у прљавштини овог живота?
 И где је у свему томе мој отац?
 Где је мој отац?

април 2017.

ТАЈНА

Шта је тајна у томе да волимо да боравимо другде;
 Ту се склањамо, наша се сува земља радује,
 А бежимо одатле ако исходи чари прекрију
 Све наше тло и кајемо се?

Шта је тајна овог постојања; да л заједно зидамо жалост на
 Жалост, да довршимо колибу осећања,
 А онда дође ветар, ниједан нас ветар неће поштедети, и урушавамо се?

Шта је тајна овог споја што нас тера
 Да занављамо ноћи које старе с годинама
 Кад год смо чили у јутра која нас покрећу на ритам
 Плешемо плес врачарâ: да је време
 Добар тркач, а ми смо поражени иза њега?

Срце моје, је ли ова тајна у тајни коју искусе сви људи?
 Обмањујеш ли своје вредне откуцаје да си ти једино које снажно бије
 На светковини живота и да је твој занос
 Поток који тече и не посустаје?

Узми опрез антилопа које ишчекују зле крокодиле,
 Ако приђеш обалама оне која те зачарала,
 И знај да је најлепша међу њима најстрашнија
 У дан кад будеш погођен.

Не претерујем у противречности него
Због своје претеране слабости у љубави предао сам оној коју волим
Уже омче својих вешала да додирне моје смртно тело на пар секунди
Онда да јој захвалим и више не постојим.

октобар 2015.

(С арајској превела Таијана Бошић)